

ע"פ 5878/14 - שלמה תימן, פנחס נחמיאס נגד ע.יום טוב נכסים בע"מ, רשות מקרקעי ישראל מחוז מרכז

בית המשפט העליון

ע"פ 5878/14

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקשים:

1. שלמה תימן
2. פנחס נחמיאס

נגד

המשיבים:

1. ע.יום טוב נכסים בע"מ
2. רשות מקרקעי ישראל מחוז מרכז

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
מרכז מיום 15.7.2014 בה"פ 18184-11-11

בשם המבקשים:

עו"ד גלעד וקסמן; עו"ד לב זיגמן; עו"ד עומר דיאמנט

בשם משיבה 1:

עו"ד יצחק מקמל; עו"ד אלירן חבס

בשם משיבה 2:

עו"ד ערן בן-ארי

החלטה

1. המבקשים הם בעלי זכויות החכירה במגרש. משיבה 1 (להלן: המשיבה) ביקשה לרשום את הזכויות במגרש על שמה. משיבה 2 (להלן: המנהל) סירבה, מטעמים שונים, לשנות את הרישום. התנהל הליך בבית המשפט המחוזי, עמוד 1

ובסופו ניתן פסק דין בהסכמת הצדדים (ה"פ 11-11-18184, כב' השופטת ה' גרסטל). בפסק הדין המוסכם נקבע, בין היתר, כי המנהל ימציא למבקשים שומה ועליהם להסדירה בתוך 30 יום. הובהר בפסק הדין כי אם יחלקו המבקשים על השומה - "יסדירו את נושא התשלום תחת מחאה עד להכרעה בחילוקי הדעות שביניהם לבין המנהל, ובלבד שלא יהיה בכך כדי לעכב את רישום הזכויות על שם [המשיבה]".

2. בהמשך לפסק הדין המוסכם הוציא המנהל שומה למגרש בסך כ-12,000,000 ₪. המבקשים הגישו השגה על השומה, אשר לדבריהם צריכה לעמוד על כ-200,000 ₪. מאחר והשומה לא שולמה - הגישה המשיבה בקשה לצו לפי פקודת ביזיון בית המשפט, בטענה כי המבקשים אינם מכבדים את פסק הדין המוסכם. בית המשפט המחוזי קיבל את הבקשה, וקבע כי היה והמבקשים לא ישלמו את מלוא סכום השומה במועד - ישלם כל אחד מהם קנס בסך 25,000 ₪ לכל יום איחור (כב' סגן הנשיא א' יעקב). על פסק דין זה הוגש ערעור, ויחד עמו הבקשה לעיכוב ביצוע שבפניו.

3. במסגרת הבקשה נטען כי לאמתו של דבר המבקשים לא הפרו את הוראות פסק הדין המוסכם, וכי הגם שהסכום לא שולם למנהל - בפועל אין בכך משום הפרה. נטען גם כי בכל מקרה אין בידי המבקשים לשלם את סכום השומה - 12 מיליון ₪, כך שאין הצדקה להטלת הקנס היומי הגבוה, וכי אי-עיכוב ביצוע פסק הדין יגרום למבקשים נזק כבד ביותר. המשיבים, מצדם, הדגישו כי המבקשים אינם מצייתים להוראות פסק הדין המוסכם ואינם משלמים למנהל את השומה שהוצאה.

4. המסגרת הדיונית בה עסקין היא בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט. ככלל, העדר יכולת של המפר לבצע החלטה שיפוטית - עשוי לשמש כהגנה מפני הליכי ביזיון בית המשפט (ראו: ע"פ 221/88 פנחסי נ' חזקי, פ"ד מב(2) 722, 724 (1988); ע"פ 6807/06 קוגלר נ' קוגלר, פסקה 9 (25.9.2007); בר"מ 5657/12 יאיר נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה רמלה (16.10.2012); בר"מ 9343/10 אלחאזן נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה (17.1.2013)). כפי שצינתי בעניין פלונית: יש לבחון האם מדובר במניעה אובייקטיבית, וגם אם כן - האם החייב יכול לנקוט צעדים אשר יסירו את המניעה (בע"מ 3446/13 פלונית נ' פלוני (15.7.2013)).

במקרה דנא, המבקשים הבהירו כי הם אינם יכולים לעמוד בתשלום השומה כדרישת המנהל - 12 מיליון ₪ (ראו תצהירו של מבקש 2). הגם שאינני קובע כאן מסמרות באשר ליכולת הכלכלית של המבקשים, במסגרת הבקשה שלפניי לא ניתן להתעלם מכך, ואף לא מן הפער העצום בין השומה שהוציא המנהל לבין הסכום המופיע בהשגה שהגישו המבקשים (כ-200 אלף ₪). בנסיבות אלו, סבורני כי על פני הדברים ישנו קושי מסוים בהותרת הקנס שקבע בית המשפט המחוזי על כנו - 50 אלף ₪ לכל יום איחור (לשני המבקשים). לכך יש להוסיף כי המבקשים הצביעו על מספר משוכות אותן תידרש המשיבה לעבור בטרם תירשמנה הזכויות במגרש על שמה, למשל: הגשת תכנית בנייה עדכנית. משוכות אלו, כך נטען, אינן מאפשרות לעת-עתה את שינוי מצב הזכויות, וזאת אף אם ישלמו המבקשים את מלוא השומה שדורש המנהל. נתונים אלו רלבנטיים, כך נטען, הן באשר לשאלה האם אכן הופרו הוראות פסק הדין המוסכם, שאלה שיש לה חשיבות בכל הנוגע להערכת סיכויי הערעור, והן באשר לשיקול של מאזן הנוחות בין הצדדים. מנגד סבורה המשיבה כי אי התשלום גורם לעיכוב בהעברת הזכויות על שמה. במסגרת הבקשה שלפניי די לומר כי טענות המבקשים, על פני הדברים, הן בעלות משקל.

5. לנוכח כל האמור דומני כי בנסיבות העניין, ובשים לב גם לעמדות הצדדים בדיון ולשיקולים מעשיים, יש מקום

להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע באופן הבא: פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אודותיו הוגש הערעור, יעוכב מהיום. זאת בתנאי שהמבקשים ישלמו למנהל סך של 1,000,000 ₪ עד ליום 15.10.2014, וכן סכום נוסף של 1,000,000 ₪ עד ליום 1.12.2014. בהתאם לפסק הדין המוסכם, ניתן לשלם סכומים אלו תחת מחאה. המזכירות תקבע את התיק העיקרי לדיון בפני הרכב בתוך שישה חודשים.

ניתנה היום, י"ב באלול התשע"ד (7.9.2014).

ש ו פ ט
